

Hirdetések – 2016. December 11.-én

• Ma a németek főznek ebédet amelyre mindenkit szeretettel várnak. 1:00 órakor kezdődik a programjuk. **Szintén ma Zsófia és Éva nővér ismét tart katechetikai előadást/oktatást a Szent István templomban. Ebéd után a gyerekeknek és szülőknek lesz egy félórás előadás a Parokián (Rectory) amit Zsófia nővér tart. Azt követően pedig Éva nővér, a felnőtt csoportnak a templomban tart előadást.**

• Idén december 18.- án, vasárnap, tartjuk a magyar karácsonyra felkészítő műsort. A Szent István Egyesület (SZIE) finom ebédet főz amelyre mindenkit szeretettel vár. Délután 1:00 órai kezdéssel a cserkészek előadnak egy karácsonyi műsort. Megkérjük a magyar asszonyokat, hogy hozzanak süteményt. Előre is köszönjük!

Betegeink;

• Rácz Károly	Szabó István
• Lantos Rezső	Bános Magdi
• Vodnákné Túri Ildikó	Mohos Piroska
• Iván Teri	Kovács Ibolya

Halottaink;

• Szik Antal	Dúk Anna
• Mayer Ferenc	Téglás Imre
• Samay Attila	Izabel Piczek
• Simko Terézia	Nagy Lajosné Erzsébet
• Szopkó Elenóra	Tóth Csaba
• Szuromi Carin	
• Tóth Csaba	

(Mt3,1-12) Keresztelő Szt. Jánost hívhatnánk akár Advent úrnak. Az ő szereplése a mai evangéliumban emlékeztet minket, hogy közel van Krisztus eljövetele. Az ő üzenete a pusztában kettős jelentésű. Közölte a tömegekkel, mit és miért kell tenniük: „Tartsatok bűnbánatot, mert közel van a mennyország!” Ezt a tanácsot kövessük mi is Advent második vasárnapján. Karácsony éjjelén Krisztus újból világra jön számunkra a liturgiában. Ám Mária hideg, piszkos istállóban szülte meg Őt. Miért? Mert egyik ajtó a másik után csukódott be József előtt. Ilyen sürgős esetben legalább egy háztulajdonos befogadhatta volna őket, de senki nem tette. János pontosan efféle jótettet várt el követőitől: a bűnbánatuk őszinteségét bizonyító gyümölcsöt, mely megmentené a fát a kivágástól. A farizeusok és a szaddúceusok nem törődtek a bűnbánat jótetteivel. A mai evangélium szerint az ő gondolkodásukban az Ábrahám-tól való leszármazásuk elég volt ahhoz, hogy a jók közé soroltassanak.

A mai evangéliumból levonhatunk egyetlen tanulságot: az üdvösség soha nem előre kikövetkeztethető. Az igaz, hogy az Ábrahám-tól való leszármazás igen fontos – elsősorban Jézus családfájában (Ter22,18) – ám az üdvösség soha nem magától jön, hanem az útja kétirányú. Istené a nagy szerep, de a mi aprócska szerepünk is elengedhetetlen. Avilai Szt. Teréz szerint „Imádkozzál, mintha minden Istentől függene, és munkálkodjál, mintha minden rajtad múlnék!” Napjainkban vannak olyan keresztények, akik azt hiszik, hogy az üdvösség biztosítva van, elég, ha Jézus Krisztust elfogadják személyes Uruként és Megváltójuként. Általában igaz, hogy a hit Jézusban elengedhetetlenül szükséges, ám vannak más feltételek is. János mondja: „Minden fát, mely nem terem jó gyümölcsöt, kivágnak és a tűzre vetnek.” Automatikus üdvösség nincs: van előfeltétele és vannak természetes következményei is. Az előfeltétel a bűnbánat, a következményei az imádság, a böjtölés és a jócselekedetek.

Az ő idejükben a farizeusok és a szaddúceusok „profii” szentek voltak. Ha ők nem üdvözülhének, ugyan senki

sem! Napjainkban azonban sem a pap, sem a püspök, de még a pápa sincs biztosítva arról, hogy üdvözül. Mindannyian mellünket verjük a szentmisén. Mindegyikünk feloldozást nyer a szentgyónásban. Mindegyikünknek jó gyümölcsöt kell teremnie. Bár az üdvösség nem jön magától, ezt mégis biztossá kell tennünk! Hogyan? Úgy, hogy bőkezűek vagyunk az imádságban, a böjtölésben és a jócselekedetekben. Ezt látva, Isten végül is megadja nekünk, Krisztus érdemei által, a szentek tökéletes szeretetét – mely Szt. Pált erre a felkiáltásra ösztönözte: „Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől? Nyomor vagy szükség? Üldöztetés vagy éhinség, ruhátlanság, életveszély vagy kard? ... De mindezeket diadalmaskodunk őáltala, aki szeret minket” (Róm8,35,37). Advent táplálja bennünk a reményt erre a tökéletes szeretetre. Karácsony reggele pedig tiszszerezze meg a szívünkben ezt a reményt! Ámen!

English / 2016 Advent 02A

(Mt3:1-12) John the Baptist might be called Mr. Advent. His appearance in today's gospel reminds us that Christ's coming is near. John's message in the wilderness was twofold. He told the multitudes what they must do and why: "Repent for the Kingdom of Heaven is at hand!" We too should take his advice during this second Sunday of Advent. On Christmas morn, Christ will be born anew for us in the liturgy. But Mary gave birth to Him in a cold, filthy, stable. Why? – Because door after door was shut in Joseph's face. Confronted with so urgent a need, some one of these proprietors could have made the extra sacrifice – but none of them did. Some such good deed is precisely the kind of fruit that John expected from his devotees: fruit that would prove the sincerity of their repentance; fruit that would spare the tree from the axe. The Pharisees and Sadducees weren't preoccupied with the good works of repentance. We learn why in today's gospel. In their mind, their own righteousness was already guaranteed thanks to their physical descent from Abraham.

If there is one lesson that we can draw from today's gospel, it is this: salvation is never a foregone conclusion. True, physical descent from Abraham was vital – primarily in Jesus' family tree (Gen22:18) – but salvation itself is never so automatic. It's a two-way street. God plays the big part, but our tiny part is also indispensable. St. Teresa of Avila put it this way: "Pray as if everything depended on God and work as if everything depended on you!" In our day, there are some Christians who think salvation is automatic. They believe their salvation is assured once they accept Jesus Christ as their personal Lord and Savior. Normally, faith in Jesus is absolutely necessary, but there are other requirements. John said, "Every tree that does not bear good fruit will be cut down and thrown in the fire." Salvation is never automatic. It has a precondition and natural consequences. The precondition is repentance and the consequences are the fruit of repentance: prayer, fasting and good works.

The Pharisees and Sadducees were the professional holy men of their day. If their salvation wasn't automatic, then nobody's is. In our day, neither priest, nor bishop, nor even the pope is assured of his own salvation. We all beat our breasts at mass. We're all absolved of our sins in confession. We must all bear good fruit. Salvation is never automatic, yet we must all strive to make it so! How? – By our generosity at prayer, fasting and good works. Seeing this, God will eventually grant us, through Christ's merits, the perfect love of the saints – the love that caused St. Paul to exclaim: "What can separate us from the love of Christ? Can affliction, or distress, or persecution, or famine, or nakedness, or peril, or the sword? ... But in all these things we are more than conquerors through Him that loved us." (Rom8:35,37) Advent nurtures within us this hope for perfect love. May Christmas morn see the same hope swell tenfold in our hearts! Amen!